

Mistrz III ligi »Resovia«

Zgodnie z tradycją prezentujemy Czytelnikom „Stadionu” mistrza III ligi na rok 1960. Zaszczytny ten tytuł zdobył — jak wiadomo na miesiąc przed zakończeniem rozgrywek zespół Resovii. Warto zaznaczyć, że drużyna Resovii od kilku ostatnich lat walczyła, jednak bez powodzenia, o to najwyższe trofeum ligi okręgowej, plasując się co roku w ścisłej czołówce. Drugim momentem godnym uwagi jest stosunkowo młody wiek zawodników mistrzowskiego zespołu, a także oparcie pierwszej drużyny na własnych wychowankach z wyjątkiem Szafrankiewicza i Matysiaka. Również i trenerzy: E. Kotelnicki, którego w trakcie rozgrywek zmienił T. Hogen-dorf, swą karierę piłkarską rozpoczęli w barwach najstarszego klubu Rzeszowszczyzny. Resovia reprezentować będzie rzeszowską ligę okręgową w eliminacyjnych walkach o wejście do II ligi. Serdecznie gratulujemy i życzymy dalszych sukcesów!

Prezesem klubu jest inż. Stefan Montkowski. Kierownictwo I drużyny tworzyli: J. Smela, inż. Marciniak oraz inż. Piętko. Funkcje kapitana drużyny pełnili kolejno: Szeliga, Szczerba i Szalacha.

A oto sylwetki zawodników Resovii w wykonaniu naszego redakcyjnego karykaturzysty Jerzego Sienkiewicza:

W mistrzowskim zespole Resovii grali ponadto w roku bieżącym: Stanisław Szczerba, Ryszard Majer, Jan Wiśniewski, Z. Luka, H. Haber i Zb. Nycz.

JAN SZAFRANKIEWICZ — bramkarz
Rok urodzenia 1938. Pracuje jako ekonomista. Zonaty. Piłkę nożną zaczął uprawiać w 1949 roku w „Zyrardowlance”. W Resovii gra pierwszy sezon.

WALDEMAR KLEE — prawy obrońca
Ur. 1940 r. Pracuje w RZPBP. Kawaler. W piłkę gra od 1955 r. Wychowanek Resovii.

JAN HOŁON — prawy obrońca, pr. pom.
Ur. w 1934 r. Słusarz, pracuje w RZPBP. Zonaty. Piłkarstwo uprawia od 1948 r. Wychowanek klubu.

LESZEK WILK — sr. obrońca
Ur. w 1936 r. Kierowca sam. Pracuje w RZPIB. Kawaler. W piłkę gra od 10 lat. Wychowanek Resovii (przedtem Spójni).

LEON SZALACHA — sr. obrońca i pr. pom.
Ur. w 1937 r. Elektromechanik, pracuje w RZPTB. Kawaler. Piłkę uprawia od 1951 r. Wychowanek Resovii. W czasie służby wojskowej grał w Wawelu Kraków.

ALEKSANDER KSIĄŻKA — lewy obrońca
Ur. w 1935 r. Technik bud. Pracuje w RZPBP. Zonaty. W piłkę gra od 1949 r. Wychowanek Resovii.

inż. STEFAN MONTKOWSKI — prezes »Resovii«

inż. MARCINIAK — kierownik drużyny

Piłkarze Legii nadal leczą kontuzje

W tym roku zły los nie oszczędził II-ligowej drużyny piłkarskiej Legii Krosno. Kilku czołowych zawodników odniosło dotkliwe kontuzje w czasie mistrzowskich bojów w pierwszej rundzie i podczas spotkań towarzyskich. Zdziesiątkowana pechowo drużyna wylądowała w efekcie po 12 kolejkach spotkań w strasie, która nie gwarantuje utrzymania się w lidze.

Stąd zaniepokojenie wierszy sympatyków drużyny przed czekającymi ją wkrótce walkami. Czy i kiedy zobaczymy „rozbitków” na zielonej murawie? To pytanie nurtuje ich co dzień. Zagadnięty na ten temat przez naszego reportera prezes zarządu KKS Legia p. Tadeusz Malarski stwierdził:

Kontuzjowanych zawodników otoczyliśmy troskliwą opieką. Paweł Sulik i Tadeusz Matelowski przeszli pod okiem dr Kazimierowicza operacje lekotki w bytomskim szpitalu, gdzie przebywają w dalszym ciągu. Czują się dość dobrze, ale jest mało prawdopodobne, aby w br. wzięli udział w walce o punkty. Także Adam Matelowski, który jeszcze przed rozpoczęciem batalii złamał nogę na sparingu.

leczy się w krosnieńskim szpitalu. W tej chwili również Kokot przebywa na kuracji w Iwoniczu-Zdroju, ale jest nadzieja, że będziemy mogli skorzystać z usług tego zawodnika.

Spośród piłkarzy, którzy odnieśli kontuzje w pełni sił i zdrowia, są wszyscy trzej bramkarze: Kilar, Biduś i Kolanko. Na marginesie wspomnę, iż 18 bm. rozpoczynamy na „własnych śmieciach” dwutygodniowy obóz kondycyjny kadry drugoligowej drużyny.

Tyle p. Malarski. A zatem sytuacja kadrowa nie wygląda najlepiej, mimo że wydawało się, iż dość długa przerwa w rozgrywkach nie tylko pozwoli dojść piłkarzom do zdrowia, ale i przywoiła formy. Niestety, tak się nie stało. I rewanżowe spotkanie z tarnowską Unią, a prawdopodobnie i następne, rozegra 31 bm. Legia w składzie, w jakim ogłosiła je publiczność z górą przed miesiącem.

Jednak sędzimy, że zażępcom nie zabraknie ambicji i woli walki, aby zgro madzić w trudnych meczach gwarantującą pozostanie w gronie drugoligowców ilość punktów.

(m)

JOZEF LELEK — prawy pom., pr. obr.
Ur. w 1939 r. Technik bud. Pracuje w RZPIB. Zonaty. W piłkę gra 3 lat. Wychowanek Resovii. W czasie służby wojskowej grał w Unii Lublin.

RYSZARD RACHWAŁ — lewy pom.
Ur. w 1939 r. Technik bud. Pracuje w RZPIB. Kawaler. W piłkę zaczął grać 3 lat temu. Wychowanek Resovii.

TADEUSZ HOGENDORF — trener I drużyny

MIECZYSLAW SZEŁIGA — lewoskrzydłowy
Ur. w 1932 r. Ekonomista. Pracuje w RZPTE. Kawaler. Gra w piłkę od 1947 r. Wychowanek Resovii. Występował także w OWKS Lublin.

WŁADYSŁAW SURMIAK — l. łączn.
Ur. w 1931 r. Ekonomista. Pracuje w RZPBP. Zonaty. Piłkę nożną uprawia od 1947 r. Wychowanek Resovii. Grał także w GWKS Rzeszów.

EDWARD KWIATKOWSKI — sr. nap.
Ur. w 1940 r. Fakturzysta, pracuje w RZPBP. Kawaler. Gra w piłkę od 1951 r. Wychowanek Resovii.

ZBIGNIEW NĘDZA — pr. łączn.
Ur. w 1941 r. Tokarz, pracuje w WSK. Kawaler. Piłkę uprawia od 1953 r. Wychowanek Resovii.

ALOJZY MATYSIAK — prawoskrzydłowy
Ur. w 1930 r. Technik. Pracuje w RZPBP. Zonaty. Gra od 1948 r. Najpierw w Wawelu Wirek, później w Resovii (Spójni).

A. Kołpakow

BŁĘKITNA CEFEIDA

Czeszenko wszedł do Ośrodka Sterowania, przecierając zaspane jeszcze oczy.

— Jak długo już jesteśmy w drodze? — zwrócił się do Warena; drugiego pilota „Rosji”.

Brunatny atleta, wiecznie nucący pod nosem jakąś piosenkę, spojrział na ekran licznika czasu względnego³⁾ i, szczerkając rącznym integratorem, zameldował:

— Dwa miesiące czasu własnego w gwiazdolecie, czyli sto dwanaście lat według czasu Ziemi. Oznacza to, że był trzydzieści cztery parski drogi... Do Błękitnej Cefeidy zostało zaledwie pięć lat świetlnych, które przebędziemy w ciągu półtorej doby.

Andrzej spojrział na błękitną gwiazdkę; błękitna w prawym kwadracie astroteleskopu... Wiedział, że dookoła tej długoperiodycznej Cefeidy krąży dwanaście dużych i setki małych planet. A wśród nich — cudo, o którym opowiadali w Radzie kosmonauci z Południowo-Amerykańskiego Kosmocentrum.

³⁾ Licznik czasu względnego — specjalny mechanizm elektroniczny z dwoma cyferblatami, wskazujący upływ czasu w rakiecie i na Ziemi, zgodnie z prawami teorii względności. Na jednym z cyferblatów odczytuje się „czas własny” na okręcie, to znaczy czas płynący wolniej, zależny od prędkości gwiazdolotu; na drugim — czas ziemski biegnący szybciej od „czasu własnego” okrętu (fantast.).

— 8 —

rykańskiego Kosmocentrum. Poprzednia ekspedycja wystartowała pod koniec czwartego tysiąclecia w kierunku Błękitnej Cefeidy, a powróciła w dwieście lat później. Zgodnie z zadaniem Akademii Ogólnego Mezopola penetrowano tam przestrzeń: rzecz w tym, że odbiorniki promieniowania, założone przez Akademię na Plutonie, zauważyły obecność wielkich skupisk pramaterii w okolicach Cefeidy. Tej samej substancji, z której wywodzą się wszystkie cząsteczki i pola, kwanty ciążenia i światła, atomy przestrzeni czasu. Pramateria!... przy słowie tym bledli z podniecenia wszyscy fizycy. Nad rozwiązaniem istoty pramaterii pracowali z natężeniem wielkie umysły wszystkich epok — Ganeta, Samojłow, Konst...

— Niestety, południowo-amerykańscy kosmonauci nie potrafili wyjaśnić przyczyny powstania tych skupisk, — zauważył głośno Andrzej.

— No więc, co oni tam zobaczyli? — zainteresował się Waren. Był on nieobecny na pamiętnym posiedzeniu Rady Najwyższej, na którym składali sprawozdanie, Amerykanie z Południa.

Prawie nic... Jakież mgliste, dzwaczne urządzenia dookoła szóstej od gwiazdy planety. Urządzenia te na krótkie tylko chwile ukazywały się przed nimi i poza gęstego fioletowego obłoku. A kiedy chcieli się do nich przybliżyć, z katastrofalną szybkością zniknęły im zapasy mikroenergii. Potem odrzucilo ich do dwunastej planety. Dokonali jeszcze jednej próby dotarcia do tajemniczych urządzeń, co o mało nie pozbaawiło ich wszystkich zapasów paliwa i... powrócili ku Słońcu.

— Dziwne, niezrozumiałe jakiegoś zjawiska... — po krótkiej pauzie kontynuował Andrzej. — Posłuchajmy Ibanesa.

Waren wezwał z salonu Ibanesa, krepkiego, szerokiego w ramionach bruneta z szaro niebieskimi oczyma.

— 9 —

Był to jeden z uczestników poprzedniej wyprawy ku Błękitnej Cefeidzie.

Andrzej spytał go, co wie o istocie zagadkowych urządzeń.

— Długo łamałmiś głowę... — Ibanes zamyslił się na chwilę. — Nie mogliśmy jednak wyciągnąć żadnych określonych wniosków. Wszystko to było zbyt nierealne... Może po prostu wydało się nam? Ale to było wspaniałe! — wykrzyknął z nagłym zachwytem. — Wyobraźcie sobie: nieprzenikniona fioletowa materia! Wydaje się, że cały Kosmos jest nią wypełniony. Niekończącym szeregiem nadbiegająca oślepiające zielone fale. Potem obraz nieoczekiwanie zmienia się, fioletowa zasłona rozdiera się, wyłaniają się potężne, wygięte w kierunku planety, konstrukcje. Przesewieca przez nie dysk planety, spowity w migotliwe wicher... I znowu fioletowa zasłona. Główny pilot naszego gwiazdolotu Amad próbował przeprowadzić okręt przez fioletowy obłok, ale odrzucilo nas w przestrzeń na cały miliparsek. I nie wiadomo, gdzie znikła połowa zapasu antycząstek!

— Ale posiadasz przynajmniej jakąś hipotezę? — pytał dalej Andrzej. — I jakie wnioski wyciągnęła z waszej ekspedycji Akademia Powszechnego Mezopola?

— Myślę... niezbyt pewnie zaczął Ibanes. — Wydała mi się, — kontynuował ze wzrastającym przekonaniem. — że widziane przez nas urządzenia są stacjami energetycznymi. Przypuszczalnie, zbudowały je rozumne istoty, możliwe, że mieszkańcy szóstej planety. Tego samego zdania jest i Akademia, która dla zapobieżenia ucieczki mikroenergii postanowiła utworzyć dookoła „Rosji” mezoekran. Na ile to będzie skuteczne, wykaże praktyka...

— N-no tak... — powiedział w zamyśleniu Andrzej. — Skąpe to są wiadomości, ale my mimo wszystko powinniśmy rozwiązać tajemnicę tych urządzeń!

